

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кучера Романа Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу дванадцятого пункту 2 частини четвертої статті 374 Кримінального процесуального кодексу України, підпункту 7 пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо виконання рішень Європейського суду з прав людини“

Київ
23 липня 2025 року
№ 76-3(I)/2025

Справа № 3-51/2025(104/25)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Петришина Олександра Віталійовича – головуєчого,
Кичуна Віктора Івановича,
Олійник Алли Сергіївни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кучера Романа Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу дванадцятого пункту 2 частини четвертої статті 374 Кримінального процесуального кодексу України, підпункту 7 пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо виконання рішень Європейського суду з прав людини“ від 18 жовтня 2022 року № 2690–IX (Відомості Верховної Ради України, 2023 р., № 28, ст. 96).

Заслухавши суддю-доповідача Олійник А.С. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Кучер Р.В. із клопотанням перевірити на відповідність частині другій статті 3, частині першій статті 8, частинам першій, другій статті 29, частині першій статті 55 Конституції України (конституційність) абзац дванадцятий пункту 2 частини четвертої статті 374 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), підпункт 7 пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо виконання рішень Європейського суду з прав людини“ від 18 жовтня 2022 року № 2690–IX (далі – Закон).

Згідно з абзацом дванадцятим пункту 2 частини четвертої статті 374 Кодексу в резолютивній частині вироку, у разі визнання особи винуватою, зазначають „рішення щодо заходів забезпечення кримінального провадження, у тому числі рішення про запобіжний захід до набрання вироком законної сили“.

Відповідно до підпункту 7 пункту 3 розділу I Закону абзац дванадцятий пункту 2 частини четвертої статті 374 Кодексу доповнено словами „у тому числі рішення про запобіжний захід до набрання вироком законної сили“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У січні 2025 року прокурор подав до Вищого антикорупційного суду клопотання про продовження строку дії обов’язків, у якому, з урахуванням зміненого клопотання, просив продовжити обвинуваченому Кучеру Р.В. до набрання вироком законної сили строк дії обов’язків, покладених на нього вироком Вищого антикорупційного суду від 13 грудня 2024 року.

Апеляційна палата Вищого антикорупційного суду ухвалою від 6 лютого 2025 року клопотання прокурора задовольнила; продовжила строк

дії обов'язків, передбачених частиною п'ятою статті 194 Кодексу та покладених на підставі вироку Вищого антикорупційного суду від 13 грудня 2024 року на обвинуваченого Кучера Р.В., до набрання вироком законної сили чи ухвалення іншого судового рішення щодо обвинувачення його по суті апеляційних скарг.

3. На думку Кучера Р.В., Вищий антикорупційний суд, застосувавши абзац дванадцятий пункту 2 частини четвертої статті 374 Кодексу, порушив частину другу статті 3, частину першу статті 8, частини першу, другу статті 29, частину першу статті 55 Конституції України та норми процесуального права.

Суб'єкт права на конституційну скаргу, обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності оспорюваних приписів Кодексу та Закону, зазначає, що вони обмежують його право на свободу та особисту недоторканність, створюють юридичну основу для необмеженого і непропорційного втручання в його права.

Кучер Р.В. вважає, що застосування оспорюваних приписів Кодексу „зводиться до того, що суди свавільно трактують зазначену норму, як свої повноваження, які дозволять суду застосовувати запобіжний захід на безтерміновій основі, тобто без визначеного часового строку, до певної події“.

На підтвердження своїх доводів суб'єкт права на конституційну скаргу посиляється на окремі приписи Конституції України, рішення Конституційного Суду України, Загальну декларацію прав людини 1948 року, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 року, практику Європейського суду з прав людини, Кодекс, Кримінальний кодекс України, а також на судові рішення у своїй справі та у справах інших осіб.

4. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України керується таким.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України

(конституційність) закону України (його окремих приписів), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

4.1. Кучер Р.В. просить визнати неконституційним підпункт 7 пункту 3 розділу I Закону, однак цей підпункт не застосовано в остаточному судовому рішенні в його справі – ухвалі Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 6 лютого 2025 року.

Отже, у цій частині конституційна скарга не відповідає вимогам частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

4.2. Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Кучер Р.В. не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності абзацу дванадцятого пункту 2 частини четвертої статті 374 Кодексу, а фактично висловив незгоду з тим, як суд вирішив у його справі питання щодо запобіжного заходу до набрання законної сили вироком.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що вирішення питань застосування судами законів України не належить до його повноважень [ухвала Великої палати Конституційного Суду України від 31 травня 2018 року № 28-у/2018; ухвали Першого сенату Конституційного Суду України від 9 вересня 2020 року № 18-уп(I)/2020, Другого сенату Конституційного Суду України від 7 вересня 2022 року № 5-уп(II)/2022].

Наведене свідчить про те, що конституційна скарга Кучера Р.В. не відповідає вимогам статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження

у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кучера Романа Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу дванадцятого пункту 2 частини четвертої статті 374 Кримінального процесуального кодексу України, підпункту 7 пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо виконання рішень Європейського суду з прав людини“ від 18 жовтня 2022 року № 2690–ІХ на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**